

Ο γρίφος της ύπαρξης

Με αφορμή μια ερωτική ιστορία στην «Επέτειο των Ρόδων», η Μαρία Λαμπαδαρίδου - Πόθου επιστρέφει στη γενέτειρά της και θίγει τα μυστήρια της ζωής **ΚΡΙΤΙΚΗ** από την *Ελένη Γκίκα*

Υπαρξιακή κατ' εξοχήν ποιήτρια και συγγραφέας η Μαρία Λαμπαδαρίδου - Πόθου μας έχει δώσει ήδη περισσότερα από σαράντα ποιητικά, πεζά και θεατρικά κείμενα. Φωτίζοντας όσο κανένας τη σκοτεινή πλευρά της ψυχής και της ιστορίας, και ανατέμνοντας τον χαμένο καιρό, με σταθερό σημείο αφήγησης, όμως, πάντα το θεϊκό παρόν.

Συνεχίζοντας τα «Μυστικά ποιητικά της περάσματα» από το Βυζάντιο έως τον γενέθλιο τόπο στο καινούργιο της μυθιστόρημα «Η επέτειος των ρόδων», που αποτελεί ελεύθερη ανάπλαση κάποιας παλιότερης νουβέλας, μέσα από την ηρωίδα της επιστρέφει στον χώρο και στον χρόνο να ξαναβρεί τις ρίζες της, να ανιχνεύσει τις παλιές πληγές της, να γνωρίσει μα την ψυχή της.

Ενα ερωτικό μυθιστόρημα που είναι ταυτόχρονα και ένα δοκίμιο επάνω στον χρόνο και στην ύπαρξη.

«Η Επέτειος των Ρόδων»

της *Μαρίας Λαμπαδαρίδου - Πόθου*, Εκδ. «Κέδρος», σελ. 208, 10 ευρώ.

Στο μυθιστόρημα όλα αρχίζουν με τους καλύτερους οιωνούς: είναι και οι δύο νέοι. Είναι και οι δύο απολύτως επιτυχημένοι. Αγαπιούνται κι εκείνη περιμένει παιδί. Είναι η τρίτη επέτειος του γάμου τους, εκείνη που την έλεγαν των ρόδων. «Για την επέτειο των ρόδων» γράφει άλλωστε η κάρτα της τεράστιας ανθοδέσμης με τα κόκκινα τριαντάφυλλα που καταφθάνει για την ηρωίδα στο σπίτι.

Κι όμως εκείνο το ρότο από την ποιητική συλλογή «Και θέα προς το Αμίλητο» της συγγραφέως που προτάσσεται στο κεφάλαιο (σε κάθε κεφάλαιο υπάρχει

ποιητική αναφορά) κάπως μας προδιαθέτει: «Λίγος Απρίλης μόνο στα μαλλιά σου/ κι ένα φεγγάρι αίμα στη σιωπή».

Όπως μας προδιαθέτει και αυτό το συγγραφικό σχόλιο για τον χρόνο: «Ποτέ ο χρόνος δεν είναι τόσο βίαιος παρά όταν μοιάζει απών, όταν συνωμοτεί με τον πόνο μιας απώλειας, για να αιχμαλωτίσει το μέλλον. Μόνο που ακόμα δεν την ήξερε την απώλεια»... «Ποτέ στην ευτυχία δεν έχουμε καιρό να ψάξουμε μέσα μας. Αυτός ο άγνωστος κόσμος της ψυχής της ήταν αδιάφορος. Τη δύναμη που έκρυβε δεν την είχε υποψιαστεί. Κι ούτε φανταζόταν πως σε λίγες μέρες αυτός ο άγνωστος μυστηριώδης κόσμος θα ανέτρεπε τη ζωή της».

Βλέπετε η συγγραφέας παίζει μαζί μας με τίμια χαρτιά.

Την αφορά και την απασχολεί ο γρίφος της ύπαρξης και μας δηλώνει ευθύς εξαρχής πως θα τον ψάξει.

Την αφορά και την καίει η απώλεια και η άγνωστη δύναμη του πόνου και μας υπόσχεται πως θα μας τη γνωρίσει.

Μα πάνω απ' όλα την αφορά το μυστήριο του χρόνου γι' αυτό και με τον χρόνο ανοίγει και κλείνει τα κεφάλαιά της. Παίζει ωσει Θεός με τον χρόνο και πατώντας σταθερά στο θεϊκό παρόν πηγαίνο-

έρχεται. Στο νοσταλγικό παρελθόντα χρόνο που εμποδίζει τη χαρά, αλλά συμβάλλει στην αυτογνωσία. Στον μέλλοντα επισφαλή κι έντρομο χρόνο, που όμως έχει μήνες, χρόνια, που ξεκίνησε κι ας μην τον πήραμε είδηση μέσα στις ψευδαισθήσεις και στα άλλοθι μας. Αλλά οι ήρωές της είναι προορισμένοι να καταλάβουν. Όπως όλοι μας κάποια στιγμή καταλαβαίνουμε άλλωστε. Υπάρχουν πάντοτε εποχές που πέφτουμε σε φλέβα γεγονότων.

Σε τέτοια εποχή με φλέβα γεγονότων φαίνεται να πέφτουν και ο Παύλος και η Ιρίδα. Εκείνη είναι προορισμένη να δει. Επιλέγει να δει. Εξάλλου θα χρειαστεί πολλά να αναθεωρήσει: τον γάμο της, τη φιλία της με τη Μάγια, τη σχέση της με το παιδί της που δεν γεννήθηκε ποτέ, την αναμέτρησή της με το παρελθόν που είχε την εντύπωση πως πάει, έκλεισε, αλλά πότε μπορεί να ισχυριστεί κάποιος πως κλείνει ή δεν κλείνει μια εποχή; Και μέσα σε όλα αυτά και τη σχέση της με το φύλο της. Τη στάση της για κείνη την περίφημη ισότητα που τόσο αγωνίστηκε και φώναξε, και τώρα ένα βήμα πριν από το συνέδριο φαίνεται να αναθεωρεί.

Ο Παύλος θα σταθεί πιο αμήχανος, περισσότερο παθητικός στις διαπιστώσεις και στις αναθεωρήσεις. Θα τη βλέπει να φεύγει μόνον και λίγο λίγο να χάνεται και το μόνο που σίγουρα θα αισθανθεί είναι πως κάτι σπουδαίο πέρασε κι έφυγε εν τέλει από τη ζωή του.

Και η ηρωίδα θα επιστρέψει φυσικά. Στο γενέθλιο νησί, στο σπίτι της γιαγιάς της και στις αναμνήσεις. Να ξαναβρεί τις πληγές, τις χαμένες αξίες και πάνω απ' όλα τον χαμένο καιρό, να αναμετρηθεί μαζί